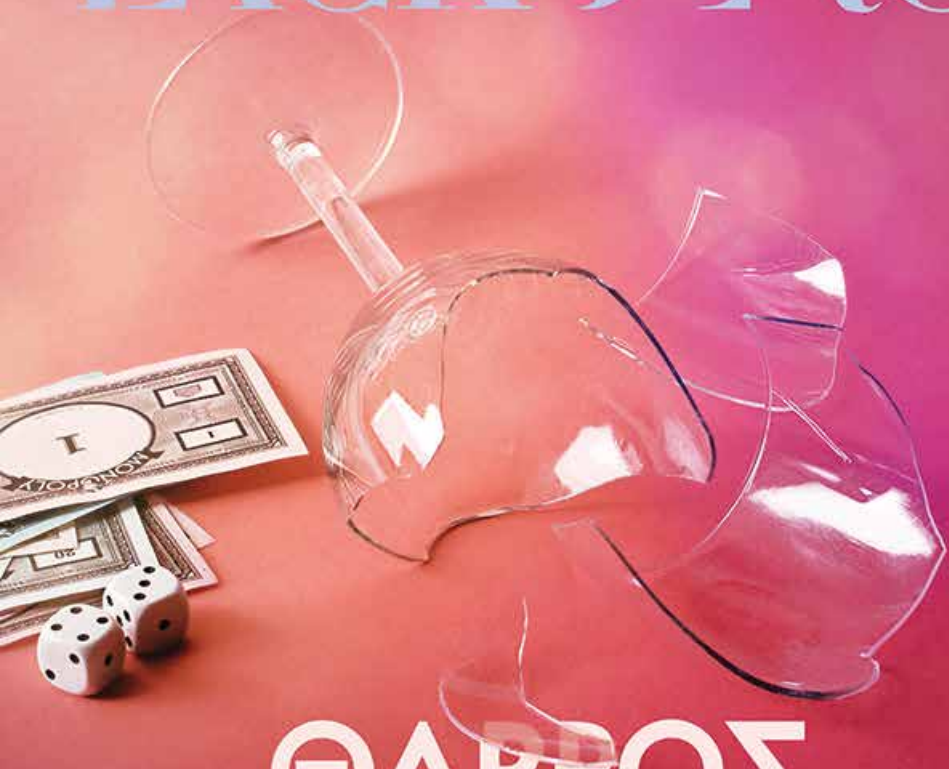

28 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

CAMILLA LACKBERG

ΘΑΡΡΟΣ Ή ΑΛΗΘΕΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΑΤΣΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το ραδιόφωνο παίζει το *Walk like an Egyptian*. Στη Λιβ Αντρέασον αρέσει πολύ αυτό το τραγούδι. Ο ταξιτζής μυρίζει ιδρώτα και ο σβέρκος του είναι γεμάτος μικροσκοπικά σπυράκια. Κουνάει ρυθμικά το κεφάλι του. Πού και πού την κοιτάζει από τον καθρέφτη. Εκείνη αποστρέφει κάθε φορά το βλέμμα της.

Δεν πειράζει, σκέφτεται η Λιβ. Σε συγχωρώ που μυρίζεις ιδρωτίλα, γιατί σου έτρεξαν τα σάλια όταν με είδες να ανοίγω την πόρτα του αυτοκινήτου, κι ας μου ρίχνεις καμιά τριανταριά χρόνια.

Πριν από τέσσερα χρόνια, κάποιος από την Taxi Stockholm της έσωσε τη ζωή και από τότε είναι πιστή στην εταιρεία. Σε αντίθεση με τους φίλους της, δεν χρησιμοποιεί ποτέ Uber.

Το βλέμμα του ταξιτζή ψάχνει πάλι το δικό της.

Εκείνη κοιτάζει αλλού, κοιτάζει την πόλη.

Χειμωνιάτικοι δρόμοι, χειμωνιάτικη χώρα.

Οι άνθρωποι εκεί έξω είναι ντυμένοι ζεστά, τυλιγμένοι στα χοντρά πουπουλένια μπουφάν που φορούν πάνω από τα όμορφα ρούχα τους. Οι αναπνοές τους αχνίζουν στο φως των φαναριών του δρόμου.

Το *Walk like an Egyptian* αργοσβήνει και ο εκφωνητής ανακοινώνει ξεφυσώντας ότι μόνο έξι ώρες μένουν για να αλλάξει ο χρόνος. Η Λιβ μακιγιαρίστηκε το απόγευμα, στην γκαρσονιέρα στην Ουξενστίερσγκάταν. Βέβαια, επισήμως μένει στο πατρικό της. Το διαμέρισμα το νοίκιασε μέσω αγγελίας στο Blocket. Το έχει εδώ και τρεις μήνες και θα το έχει ακόμα τρεις. Η ιδιοκτήτριά του ταξίδεψε στο Μπαλί για να βρει τον εαυτό της. Η Λιβ πηγαίνει εκεί όσο πιο συχνά μπορεί. Κατευθείαν μετά το σχολείο. Λέει στους γονείς της ψέματα ότι κοιμάται στις φίλες της, ότι έχει να κάνει εργασίες, ότι πρέπει να διαβάσει. Το καλοκαίρι θα αποφοιτήσει.

Ποτέ δεν έχει νιώσει την επιθυμία να αποκαλύψει την κρυψώνα της. Υπάρχει κάποιος που θα ήθελε να προσκαλέσει, όμως ξέρει ότι αυτό δεν θα γίνει ποτέ. Το αυτοκίνητο κάνει στροφή, κατηφορίζει μέσα στο τούνελ. Ευθεία μπροστά απλώνεται το Σέντερστρεμ. Απέναντι, τα χιλιάδες φώτα της πόλης καθρεφτίζονται στο νερό. Όταν το αυτοκίνητο ανεβαίνει στη Γέφυρα Ντάνβικ, τα λάστιχα χοροπηδούν. Η Λιβ βάζει το χέρι μέσα στην τσάντα της, παίρνει ένα μπουκαλάκι με βότκα και το φέρνει στα χείλη της. Ψάχνει πάλι μέσα στην τσάντα. Βρίσκει το χάπι που είναι στην εσωτερική τσέπη και το ακουμπάει πάνω στη γλώσσα της. Η γνώριμη πικρή γεύση του απλώνεται στο στόμα της.

«Πώς πέρασες τη χρονιά;» ρωτάει ο ταξιτζής.

«Έτσι κι έτσι. Πριν από δυο βδομάδες πέθανε η μητέρα μου».

Πολύ εύκολα ξεστομίζει ψέματα τελευταία. Η πρώτη φορά που είπε ψέματα για τη μαμά της ήταν σε κάποια

γιορτή, πριν από έναν χρόνο περίπου. Οι λέξεις απλώς βγήκαν από το στόμα της. Όταν είδε πόσο σοκαρίστηκε ο νεαρός με τον οποίον μιλούσε, ένιωσε ένα απελευθερωτικό, σχεδόν μεθυστικό συναίσθημα. Για τη Λιβ, η μητέρα της είναι σαν να μην υπάρχει. Και ό,τι δεν υπάρχει δεν μπορεί να μας απογοητεύσει.

Ο ταξιτζής κλείνει τα μάτια. Η Λιβ αισθάνεται απόλαυση μια απόλαυση που τη ζεσταίνει βαθιά μέσα της. Ο ταξιτζής χάνει τον έλεγχο. Τραυλίζει. Ψάχνει να βρει λέξεις, προσπαθεί να πει οτιδήποτε για να την παρηγορήσει, ωστόσο τελικά αναγκάζεται να συμβιβαστεί και απλώς να μουρμουρίσει κάτι.

«Συλλυπητήρια».

«Ευχαριστώ... Η αλήθεια είναι ότι δεν ήμασταν πολύ δεμένες».

Το τοπίο έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου γίνεται όλο και πιο γνώριμο. Εδώ, στον πορθμό του Σκούρου, έξω από τη Στοκχόλμη, μεγάλωσε. Η οικογένειά της μετακόμισε από το Ερεμπρού όταν η Λιβ ήταν τεσσάρων. Οι βίλες είναι μεγάλες, με θέα στον στενό πορθμό. Οι ομορφότερες έχουν τον δικό τους κήπο δίπλα στη θάλασσα. Κοιτώντας τες από μια βάρκα, τα τεράστια παράθυρα μεταμορφώνονται σε ενυδρεία μέσα στα οποία ζουν οι πλούσιοι. Η Λιβ ξέρει. Η οικογένειά της ζει σε ένα από αυτά τα ενυδρεία. Στα δρομάκια κυκλοφορούν μόνο ταξί. Τα SUV και τα σπορ αμάξια στέκονται παρκαρισμένα στον δρόμο ή αναπαύονται στα γκαράζ. Τα περισσότερα σπίτια είναι θεοσκότεινα, σίγουρα οι κάτοικοι του Σκούρου γιορτάζουν την Πρωτοχρονιά κάπου στο εξωτερικό. Στο Σαμονί, στις Σεϋχέλλες, στο Σεντ

Άντον ή στις Μαλδίβες. Αυτή την εποχή του χρόνου, το Instagram της Λιβ είναι ένα ταξίδι σε όλη τη Γη.

Ο ταξιτζής φρενάρει. Η Λιβ τεντώνει το χέρι κρατώντας την κάρτα της, πληκτρολογεί τον κωδικό και πληρώνει χωρίς να πει λέξη. Βγαίνει από το αυτοκίνητο και τραβάει το κοντό φόρεμά της.

Ο παγωμένος άνεμος την κάνει να τρέμει. Τα τακούνια της έχουν μήκος εντεκάμισι εκατοστά και τα πόδια της φαίνονται ακόμα πιο λεπτά και μακριά. Ας ελπίσουμε λεπτότερα και μακρύτερα από της Μαρτίνα. Μπορεί να είναι οι καλύτερες φίλες, ωστόσο μεταξύ τους υπάρχει πάντα έντονος ανταγωνισμός. Κι όμως, η μια στηρίζει την άλλη. Η σχέση τους είναι κάτι περισσότερο από μπερδεμένη.

Περπατάει πάνω στον πάγο, τρικλίζει και βρίζει. Δόλου περίεργο. Υψώνει το βλέμμα της στο σπίτι για να δει αν κάποιος την κοιτάζει. Ταυτόχρονα αρπάζεται από τα κάγκελα. Προσπαθεί να στηριχτεί για να μην γκρεμοτσακιστεί στα τρία σκαλοπάτια. Χτυπάει το κουδούνι.

Η πόρτα ανοίγει αμέσως.

«Νωρίς ήρθες» λέει ο Μαξ, ντυμένος με σμόκιν και πουκάμισο. Το παπιγιόν του κρέμεται άδετο γύρω από τον λαιμό. Της φαίνεται παράξενος. Συνήθως φοράει δερμάτινο μπουφάν, T-shirt και σχισμένα τζιν. Ξεχωρίζει πάντα ανάμεσα στους συμμαθητές του που τα πρωινά φορούν φλώρικα πουλοβεράκια και πουκάμισα σε παστέλ χρώματα. «Μόλις άλλαξα ρούχα» προσθέτει κάνοντάς της χώρο να περάσει.

Η Λιβ προσπαθεί να ερμηνεύσει τον τόνο της φωνής του. Χάρηκε ή μήπως θα προτιμούσε να μείνει λίγο ακόμα μό-

νος; Με τον Μαξ συμβαίνει κάτι περίεργο. Κάποιες φορές μπορεί να διακρίνει κάθε κύτταρο του σώματός του. Άλλες φορές τής είναι εντελώς ξένος, κάποιος που μιλάει άλλη γλώσσα. Όμως γνωρίζονται από παιδιά. Την κοιτάζει ερευνητικά. Τα μάτια του σέρνονται στο κοντό μαύρο φόρεμά της. Ωστόσο, δεν μιλάει. Ούτε το βλέμμα του προδίδει κάτι. Απλώς καταγράφει.

Τον ακολουθεί. Το σπίτι έχει τρεις ορόφους. Είναι μία από τις μεγαλύτερες και πολυτελέστερες βίλες του Σκούρου. Ο κάτω όροφος είναι ένας τεράστιος ενιαίος χώρος με θέα στον σκοτεινό πορθμό. Εκεί θα γιορτάσουν την παραμονή Πρωτοχρονιάς. Μια κουζίνα με τεράστια νησίδα και τραπεζαρία για τουλάχιστον δώδεκα άτομα κυριαρχεί στο ένα μέρος, ενώ από την άλλη πλευρά τον χώρο καταλαμβάνουν δύο πελώριοι επώνυμοι καναπέδες με κλασικό ύφασμα Γιόζεφ Φρανκ. Είναι σαν μια τεράστια αίθουσα με πανάκριβη κλασική διακόσμηση, αντίκες και πολύτιμα κειμήλια, που θα έκαναν ακόμα και τον γκαλερίστα Μπουκόφσκι να χλωμιάσει από ζήλια. Μια αίθουσα φτιαγμένη αποκλειστικά και μόνο για να εντυπωσιάσει τους επισκέπτες.

Ο πατέρας του Μαξ είναι γενικός διευθυντής σε τράπεζα, η μαμά του νοικοκυρά. Βέβαια, η λέξη νοικοκυρά είναι παραπλανητική. Δεν φροντίζει το νοικοκυριό. Ούτε τα παιδιά της φρόντιζε όταν ήταν μικρά και ζούσαν όλοι μαζί. Έχουν υπηρετικό προσωπικό που αναλαμβάνει τα πάντα. Ο Μαξ είναι ο μικρότερος από τα τέσσερα αδέρφια και ο μόνος που μένει ακόμη στο πατρικό.

Μπροστά από το μεγάλο παράθυρο στέκεται το τραπέζι, διακοσμημένο με μικρές εκρήξεις γκλίτερ και χρυσού. Από

τον πολυέλαιο κρέμεται μια επιγραφή που γράφει «Ευτυχισμένο το νέο έτος!». Πάνω στον μαρμαρίνο πάγκο της κουζίνας καμαρώνουν τέσσερις σαμπανιέρες μέσα από τις οποίες ξεπροβάλλουν λαιμοί μπουκαλιών. Τουλάχιστον σαράντα ποτήρια κρασιού και σαμπάνιας στέκονται παρατεταγμένα, παρόλο που θα παρευρεθούν μόνο τέσσερα άτομα.

«Τι ωραία που τα έστησες» λέει η Λιβ. «Όμως γιατί τόσο πολλά ποτήρια;»

«Για να μην πίνουμε συνέχεια από το ίδιο».

«Το καθάρισμα αύριο θα είναι δύσκολο».

«Αυτό το πρόβλημα δεν με αφορά» λέει ο Μαξ ανασηκώνοντας τους ώμους.

Η Λιβ στηρίζεται με την πλάτη στη νησίδα της κουζίνας. Χαϊδεύει με τα δάχτυλα το μπράτσο της. Το δέρμα της αντιδρά, τη διαπερνά ένα ρίγος. Στην αρχή νομίζει ότι κρυώνει, αλλά γρήγορα αντιλαμβάνεται ότι το χάπι μάλλον άρχισε να ενεργεί.

«Να πιούμε ένα σφηνάκι μέχρι να έρθουν οι άλλοι;» λέει ο Μαξ και κατευθύνεται σε μια βιτρίνα με εσωτερικό φωτισμό. Βγάζει δύο σφηνοπότηρα και τα τοποθετεί στον μαρμαρίνο πάγκο δίπλα στη Λιβ. Παίρνει από τη σαμπανιέρα ένα θαμπό μπουκάλι βότκα Absolut και τα γεμίζει. Η βότκα χύνεται απέξω. Αγγίζει με το δάχτυλο τις σταγόνες και το φέρνει στο στόμα του. Κάνει έναν μορφασμό. Έπειτα επαναλαμβάνει την κίνηση. Αυτή τη φορά απλώνει το δάχτυλο στη Λιβ. Εκείνη το γλείφει. Βιαστικά. Θέλει να παίξει λίγο με τα χείλη της, αλλά δεν τολμάει. Σηκώνουν τα σφηνοπότηρα μέσα σε απόλυτη σιωπή, γέρνουν τα κεφάλια προς τα πίσω και καταπίνουν τη βότκα.

Ξεφυσούν και οι δύο. Αφήνουν τα σφηνοπότηρα μπροστά τους.

«Ήρθαν οι γονείς σου. Από τώρα! Οι γέροι γιορτάζουν λες και δεν υπάρχει αύριο» λέει ο Μαξ.

Η Λιβ δεν μπορεί να μη διακρίνει περιφρόνηση στη φωνή του.

Την τραβάει στο παράθυρο. Δείχνει το απέναντι σπίτι. Αναγνωρίζει αμέσως τη σιλουέτα της μητέρας της, τα μακριά κόκκινα μαλλιά της χύνονται πάνω στη γυμνή πλάτη της. Μιλάει με τον πατέρα του Μαξ. Η Λιβ μετράει οχτώ άτομα. Κάπου ανάμεσα στα κεφάλια, βλέπει εκείνον που πριν από τέσσερα χρόνια τής έκλεψε με τη βία την αθωότητα. Πάει καιρός που τον είδε τελευταία φορά, το κορμί της αρχίζει να τρέμει ανεξέλεγκτα. Μια εικόνα περνάει από μπροστά της και το σώμα της ξαφνικά παγώνει. Κοιτάζει βιαστικά τον Μαξ για να δει αν κατάλαβε κάτι, όμως το βλέμμα του είναι ακόμη καρφωμένο απέναντι. Η Λιβ θέλει να του δείξει τον άντρα και να πει αυτός με βίασε, ωστόσο δαγκώνει τα χείλη της. Ποτέ δεν το εκμυστηρεύτηκε σε κανέναν. Και πώς θα αντιδρούσε ο Μαξ; Μπορεί να αηδίαζε. Τι μπορεί δηλαδή; Σίγουρα θα αηδίαζε.

«Θα μου φτιάξεις ένα ποτό;» τον ρωτάει, μην μπορώντας να πει κάτι άλλο, και τον τραβάει από το χέρι προς τα ποτά.

«Τι θέλεις;»

«Κάνε μου έκπληξη».

«Μήπως με πέρασες για κάνα ιδρωμένο μπάρμαν;» λέει ο Μαξ με παγωμένη έκφραση.

Τελικά σκάει ένα χαμόγελο. Βάζει πάγο σε δύο ποτήρια, τα γεμίζει με τόνους αλκοόλ και προσθέτει λίγο ανα-

ψυκτικό. Δίνει το ένα στη Λιβ. Εκείνη το παίρνει και τσουγκρίζουν. Χτυπούν τους δεξιούς αγκώνες τους και γελούν τόσο πολύ, που το περισσότερο ποτό καταλήγει στο πάτωμα και τα ρούχα τους.

Και τότε γελούν ακόμα περισσότερο.

Όμως ξαφνικά ο Μαξ σταματάει να γελάει και τραβιέται μακριά της. Η Λιβ κοιτάζει τριγύρω. Η Μαρτίνα και ο Άντον στέκονται και τους παρατηρούν. Τα μάτια της Μαρτίνα στρέφονται μια στον Μαξ και μια στη Λιβ. Περιφέρονται. Ανήσυχα. Όχι με θυμό. Μάλλον με έκπληξη.

Έχει ήδη βγάλει το παλτό της. Φοράει ένα φόρεμα με παγέτες. Μαύρα ψηλοτάκουνα. Μάλλον έχει κιόλας ανεβάσει φωτογραφίες με την αμφίεσή της στο Instagram. Τα ξανθά μαλλιά της χύνονται σαν καταρράκτης στους ώμους και την πλάτη της. Αν ζηλεύει, ξέρει καλά να μην το δείχνει.

Δίπλα της στέκεται ο Άντον. Τα μαλλιά του είναι χτενισμένα προς τα πίσω. Φοράει σμόκιν. Τα παπούτσια του από λουστρίνι φαίνονται τεράστια. Πλησιάζει τη Λιβ ενώ ο Μαξ φιλάει τη Μαρτίνα. Καθώς το μεγάλο σώμα του Άντον, που μυρίζει Calvin Klein, την αγκαλιάζει, η Λιβ βλέπει τον Μαξ να γέρνει προς τα πίσω τη Μαρτίνα και να τη φιλάει θεατρικά, σαν σε παλιά ταινία του Χόλιγουντ.

«Τέλεια θα περάσουμε απόψε» λέει η Μαρτίνα και τραβάει μαζί της τη Λιβ στην τουαλέτα. Η Μαρτίνα σηκώνει ξεδιάντροπα το φόρεμα με τις παγέτες, κατεβάζει το δαντελένιο εσώρουχο μέχρι τα γόνατα και κάθεται στη λεκάνη. Η Λιβ ακουμπάει σε έναν από τους δύο νιπτήρες.

Η Μαρτίνα είναι η καλύτερή της φίλη, την αγαπάει. Κι ας μη συναντιούνται πια μετά το σχολείο από τότε που η

Λιβ βρήκε εκείνο το διαμέρισμα στο Γκέρντετ. Όμως ήθελε κάτι μόνο δικό της. Ένα μέρος όπου θα μπορούσε να είναι μόνη της και να αράζει. Και δεν ήταν σίγουρη ότι η Μαρτίνα θα καταλάβαινε. Ή ότι δεν θα το έλεγε σε κανέναν.

Η Μαρτίνα κάτι λέει. Η Λιβ την ακούει, αλλά δεν καταλαβαίνει τίποτα. Χτυπάει η πόρτα.

Η φωνή του Μαξ.

«Εγώ είμαι».

«Μια στιγμή» λέει η Μαρτίνα. Σηκώνεται, ανεβάζει το εσώρουχο και ισιώνει το φόρεμά της. Κοιτάζεται στον καθρέφτη και κάνει νόημα στη Λιβ να ανοίξει την πόρτα. Η Λιβ τούς αφήνει μόνους. Καθώς κατευθύνεται προς την τραπεζαρία, ακούει την πόρτα να κλείνει και να κλειδώνει.

Στη θέση όπου πριν από λίγα λεπτά ο Μαξ έχωσε το δάχτυλό του στο στόμα της, στέκεται τώρα ο Άντον. Κρατάει το τηλέφωνό του και το συνδέει στα ηχεία. Η μουσική δονεί όλο το δωμάτιο, από όλες τις κατευθύνσεις. Ο Άντον κάτι λέει, τα χείλη του κινούνται, όμως η μουσική –μάλλον είναι Ριάννα, σκέφτεται η Λιβ– σκεπάζει τα πάντα. Ο Άντον χαμηλώνει την ένταση, χώνει το τηλέφωνο στην τσέπη του παντελονιού του και τη συναντά στη μέση του δωματίου.

«Είσαι πολύ όμορφη» της λέει. «Μοντέλο της συμφοράς». Η Λιβ καταλαβαίνει ότι προσπαθεί να δείξει πως έχει αυτοπεποίθηση και πως είναι χαλαρός, αλλά ξέρει ότι είναι νευρικός. Ο λαιμός του γέμισε κοκκινίλες. Πηγαίνει να βάλει ποτό.

«Έλα μαζί μου».

Της αρέσει ο Άντον. Είναι ένας από τους δημοφιλείς νεαρούς στο σχολείο του Σκούρου, προφανώς γιατί είναι

κολλητός του Μαξ. Ζει στη σκιά του, ακριβώς όπως η Λιβ ζει στη σκιά της Μαρτίνα από το δημοτικό. Όταν ο Μαξ και η Μαρτίνα επιστρέψουν, η προσοχή του θα στραφεί στον Μαξ. Θα αρχίσει να καυχιέται, θα αστείευτεί για το ντεκολτέ της Λιβ ή θα της ζητήσει χαζογελώντας να του πάρει πίπα.

Η Λιβ δεν τον κατηγορεί. Πρέπει να διασκεδάσει τον Μαξ. Κάθε φορά πρέπει να δείχνει λίγο πιο γελοίος ώστε να επιβεβαιώνει την υπεροχή του. Αυτό είναι το καθήκον του, η αποστολή του.

Ο Άντον στέκεται μπροστά στο παράθυρο, η Λιβ τον παρατηρεί. Είναι όμορφος, αλλά του λείπει η λάμψη του Μαξ. Αυτό το χάρισμα που ή το έχεις ή δεν το έχεις. Τώρα κοιτάζει προς το σπίτι του, όπου το πάρτι των γονιών τους βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Ένας λευκοντυμένος άντρας περιφέρεται και σερβίρει καναπεδάκια. Σχεδόν μπορείς να ακούσεις τον κρυστάλλινο ήχο των ποτηριών της σαμπάνιας.

«Τι λες; Διασκεδάζουν;» τον ρωτάει.

«Εκεί ήμουν πριν από λίγο, οπότε ξέρω ότι όχι. Ο ένας είναι ο καθρέφτης του άλλου. Μιλούν αδιάκοπα για το πόσο επιτυχημένοι είναι. Συζητούν για τις εταιρείες τους, τα αυτοκίνητά τους, τα ταξίδια τους, κι άλλα ανούσια πράγματα. Κουτσομπολεύουν τη δυστυχία και την αποτυχία των άλλων. Τους ξέρεις πώς είναι. Και κάποτε θα γίνουμε ίδιοι με αυτούς. Και αυτό είναι τουλάχιστον λυπηρό».

«Αλήθεια πιστεύεις ότι σε λίγα χρόνια θα είμαστε τόσο κενοί όσο αυτοί;» ρωτάει η Λιβ.

Ο Άντον γελάει.

«Κόβω το κεφάλι μου ότι πριν από είκοσι χρόνια οι

γονείς μας μιλούσαν έτσι για τους παππούδες και τις γιαγιάδες μας. Τελικά, αυτή η κληρονομική φιλία είναι πολύ αρρωστημένη υπόθεση».

Η Λιβ βλέπει τον άντρα που τη βίασε να απλώνει το χέρι στον δίσκο με τα καναπεδάκια και να καταβροχθίζει ένα. Σκέφτεται τα χείλη του, τα δόντια του. Ξέρει ακριβώς την αίσθηση που αφήνουν.

«Τι είναι;» ρωτάει ο Άντον.

Την κοιτάζει ερευνητικά.

Η Λιβ συνέρχεται.

«Τίποτα».

«Φαίνεσαι παράξενη. Είσαι μεθυσμένη;»

Η Λιβ γνέφει καταφατικά.

«Ναι, αυτό θα είναι. Έπινα ενώ ετοιμαζόμουν».

«Δεν το κατάλαβαν οι γονείς σου;»

Ήταν έτοιμη να του πει για το διαμέρισμα, όμως ήρθε στα συγκαλά της.

«Έχω κρύψει κάτι μπουκάλια στο δωμάτιό μου».

Ο Άντον γελάει, πηγαίνει στον πάγκο της κουζίνας, ανοίγει τη βρύση, την αφήνει να τρέξει και παίρνει ένα ποτήρι. Περιμένει, δοκιμάζει τη θερμοκρασία με το δάχτυλο και το γεμίζει. Κάποτε, παλιά, μια φορά που ήταν μεθυσμένη, της είχε δώσει νερό – ξέρει ότι το θέλει παγωμένο. Της το προσφέρει, και η Λιβ το δέχεται με ευχαρίστηση. Πολύ της αρέσει όταν ο Άντον είναι καλός και περιποιητικός.

Καθώς πίνει νερό σκέφτεται τον Μαξ και τη Μαρτίνα στην τουαλέτα. Προφανώς κάνουν σεξ. Η Μαρτίνα λέει ότι το κάνουν συχνά. Δύο τρεις φορές τη μέρα. Το δάχτυλο που ο Μαξ έβαλε στο στόμα της Λιβ ίσως είναι τώρα στο στόμα

της Μαρτίνα. Ανταλλάσσουν το σάλιο τους λοιπόν. Μέσω του Μαξ.

Πριν από τέσσερα χρόνια τη βίασε πρώτη φορά. Στο πορτμπαγκάζ της BMW X6:a του. Εκείνη επέστρεφε έπειτα από έναν αγώνα χόκεϊ και εκείνος σταμάτησε με το αυτοκίνητο δίπλα της και τη ρώτησε αν ήθελε να την πάει σπίτι. Ωστόσο, αντί να την πάει εκεί, της είπε ότι πρώτα είχε κάποια δουλειά. Διέσχισαν έναν δασικό δρόμο και έφτασαν σε μια παγωμένη ερημική παραλία. Σταμάτησε το αυτοκίνητο. Το χέρι του έψαξε το δικό της. Στην αρχή τής χάιδεψε τον ώμο, ύστερα πήγε στο στήθος της και μετά ανάμεσα στα πόδια. Το στόμα του ήταν μισάνοιχτο. Ξαφνικά την άφησε. Βγήκε έξω και βάδισε αγέρωχα. Έφτασε στην πόρτα της, την άνοιξε. Περπάτησαν μαζί. Άνοιξε το πορτμπαγκάζ και της είπε να ξαπλώσει. Τα πόδια της κρέμονταν, της κατέβασε άγαρμπα τη φόρμα και το εσώρουχο. Εκείνη δεν διαμαρτυρήθηκε, απλώς καθόταν σαν παράλυτη όσο εκείνος έσπρωχνε μέσα της.

Αργότερα, το ίδιο βράδυ, φόρεσε ένα χοντρό μπουφάν και βγήκε έξω κρυφά ενώ οι γονείς της κοιμόνταν. Προσπαθούσε να καταλάβει τι συνέβη, αν αλήθεια τη βίασαν. Δεν του είπε όχι. Δεν τον χτύπησε, δεν τον κλότσησε, δεν τον δάγκωσε. Απλώς είχε παραλύσει. Και πώς ήταν τόσο σίγουρος ότι εκείνη δεν θα έλεγε κάτι;

Περιπλανήθηκε άσκοπα, πήρε τον δρόμο για την πόλη. Άφησε πίσω της την ασφαλή περιοχή με τις βίλες. Ακολούθησε τους ποδηλατόδρομους, διέσχισε γειτονιές με μικρό-

τερα σπίτια, εμπορικά κέντρα, όμορφα παλιά κτίρια. Προχωρούσε στο σκοτάδι και την παγωνιά σαν υπνωτισμένη. Δεν ένιωθε τίποτα, δεν σκεφτόταν τίποτα. Ή μάλλον, σκεφτόταν το ίδιο πράγμα ξανά και ξανά. Τι είχε συμβεί τελικά; Ξαφνικά, αντιλήφθηκε ότι περπατούσε δύο ώρες. Σταμάτησε στη Γέφυρα Ντάνβικ, κοίταξε κάτω το σκοτάδι, και σκαρφάλωσε στο κιγκλίδωμα. Η κυκλοφορία ήταν αραιή, ανύπαρκτη – όμως ένα αυτοκίνητο φρέναρε πίσω της. Άκουσε τα λάστιχα να στριγκλίζουν. Η Λιβ έστρεψε το κεφάλι. Στα πλαϊνά του αυτοκινήτου διάβασε Taxi Stockholm. Οδηγούσε γυναίκα. Ήταν κοντή και στρουμπουλή και έμοιαζε με μαμά που όλη μέρα μαγειρεύει.

«Μην το κάνεις» ούρλιαξε. «Για όνομα του Θεού, μην το κάνεις!»

Η Λιβ δεν απάντησε, γύρισε ξανά προς το σκοτάδι. Η γυναίκα ηρέμησε. Της ξαναμίλησε, αλλά η φωνή της δεν ήταν πια τόσο απελπισμένη και δραματική. Πλησίασε τη Λιβ αργά. Και σκυφτά.

«Καρδούλα μου, μην πέσεις. Ό,τι κι αν έγινε, όλα θα φτιάξουν. Σκέψου ότι έχεις μια οικογένεια που σε αγαπάει. Έχεις μια ολόκληρη ζωή μπροστά σου».

Η Λιβ έστρεψε πάλι αργά το κεφάλι και την κοίταξε. Η γυναίκα έκλαιγε, η παγωνιά και ο αέρας είχαν κοκκινίσει τα μάγουλά της. Άπλωσε το χέρι της στη Λιβ. Μέχρι και σήμερα δεν ξέρει γιατί άπλωσε κι αυτή το δικό της. Έπιασε το χέρι της γυναίκας και κατέβηκε από το κιγκλίδωμα.

Αγκαλιάστηκαν. Μετά, η γυναίκα πήγε τη Λιβ στο σπίτι.

«Ξέρεις πότε θα έρθει το φαγητό;»

Η Λιβ ξυπνάει απότομα και η ανάμνηση της γυναίκας που εκείνη τη μέρα τής έσωσε τη ζωή διαλύεται σαν αναβράζον δισκίο. Ο Άντον την κοιτάζει. Η Λιβ αντιλαμβάνεται ότι σφίγγει υπερβολικά το άδειο ποτήρι. Το αφήνει μπροστά της.

«Νομίζω ότι το κέτερινγκ θα είναι εδώ στις εννιά».

«Ήδη πεινάω».

Ο Άντον κάνει με την παλάμη του έναν κύκλο πάνω στο στομάχι του, σαν παιδί. Η Λιβ γελάει. Αυτός βάζει το χέρι στην τσέπη και βγάζει το κινητό.

«Σιγά μην περιμένω. Θα παραγγείλω φαγητό από το Foodora» μονολογεί. «Ω ναι, αυτό θα κάνω. Ένας μικρός, λαχανιασμένος Ινδός θα μου φέρει την πίτσα μου».

Η Λιβ δεν τον ακούει πια. Πηγαίνει στο έπιπλο που βρίσκεται κάτω από την επιτοίχια τηλεόραση στην άλλη άκρη του τεράστιου δωματίου. Ανοίγει τα συρτάρια. Κοιτάζει το περιεχόμενό τους. Τι θα κάνουν έξι ώρες; Θα πιουν. Ναι, εντάξει. Θα φάνε. Όμως η Λιβ θέλει να κάνει κάτι ακόμα. Ανακαλύπτει μια παλιά Monopoly. Τη βγάζει από το συρτάρι. Ανασηκώνει το καπάκι, ελέγχει το ταμπλό και τις κάρτες. Χωρίς να πει κάτι στους άλλους, πηγαίνει στους καναπέδες. Αφήνει το παιχνίδι πάνω στο τραπέζι και αρχίζει να στήνει τα μεταλλικά πιόνια.